

hensyn til kommunerne: Guld og grønne skove, og så kan de få lov at betale, når regningen er der. Men det bliver ikke mere rimeligt af den grund.

Og så endelig spørgsmålet om at kunne lave nedsvivning. Ministeren glemmer at fortælle – og det er ærgerligt, at ministeren er af den opfattelse – at hvis nogle godt kunne tænke sig at lave en bedre renseforanstaltning, er det normalt aldrig sådan, at vi hindrer dem i det. Men det gør vi her, for ministeren siger, at hvis nogle skulle finde på at lave et bedre renseanlæg, end vi regner med, kan man ikke styre økonomien. Det er ærgerligt, vil jeg sige til ministeren, og det holder ikke.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Når jeg siger, at tallene er et slag på tasken, og ministeren siger, at der er usikkerhed om tallene, er det vel en strid om ord.

Så siger ministeren, at byerne pålægges store udgifter. Ja, der er problemer ved at klumpe sig sammen. Ministeren siger videre, at så skal landdistrikterne ikke gå fri. Det sagde jeg også i min tale, at jeg er enig i, når det er nødvendigt at gøre noget. Og det er trods alt væsentligt, for mange har betalt, og vi skal ikke lave dyrere løsninger end nødvendigt. Derfor kan vi i langt de fleste tilfælde, hvis vi lever efter den devise, leve op til, at det er forurenere, der betaler, og er der så særlige situationer, må vi ind og finde hjælp. Men man skal altså ikke skyde gråspurve med kanoner, som jeg sagde i mit indlæg.

Og så vil jeg slutte med at sige, at hvis miljøministeren mener, at det her er samfundets alvorligste miljøproblem, står det trods alt ikke så galt til i Danmark.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Ministerens referateteknik og hukommelse lader meget tilbage at ønske. Jeg synes, det er nogle uhørt grove bemærkninger, vi skal lægge øre til her, når man bliver fejlciteret i den grad. Det er måske, fordi ministeren slet ikke svarer på det, der bliver spurgt om. Han beskæftiger sig ikke med substansen, men er en minister, der søger konfrontationen og mener, at man får de største resultater ved at hakke mest muligt på dem, der gerne vil hjælpe, og dem, der har haft en lang tradition for at løse dette lands miljøproblemer. Det er dybt beklageligt, men det skal ikke forhindre os i at være interesserede i at lave noget.

Der blev også klart givet udtryk for, at vi anfægter finansieringsordningen, og jeg vil gerne tillade mig at citere et brev fra Dansk Industri til Miljøstyrelsen, som er sendt den 6. december 1996, og som ministeren ikke har svaret på. Jeg har nævnt det i generelle vendinger, og nu vil jeg godt citere, hvad der bliver skrevet:

»Den foreslåede løsning er helt uacceptabel for DI, idet der er betydelig risiko for, at enkelte industrier beliggende i landkommuner med mange lodsejere i det åbne land kan komme til at bidrage til finansieringen i urimeligt omfang.«

Ministeren bedes komme med nogle argumenter, der tilbageviser det og siger, at det er urimeligt. Vi havde det samme med hensyn til de små kommuner.

Jeg vil sige, at på regnvandsområdet er vi tilfredse med, at man tager faskinerne med ind. Jeg synes, der kan være god grund til at arbejde med andre teknikker. Det gjorde jeg tydeligt opmærksom på, og vores lovforslag skal ikke lukke af for det. Det skal sørge for, at vi får åbnet den kreativitet, som har udviklet hele vores genbrugs-, genvindings- og andre dele af vores miljøvirksomhed, og det skal også gælde her.

Så vil jeg gerne vide, om jeg har forstået det rigtigt, at sommerhusene ikke er omfattet, og jeg vil gerne høre, hvornår ministeren forventer at kunne levere de første typegodkendelser. Jeg synes, det er meget vigtigt for os at vide, hvornår de kan ligge på bordet, for det er noget, der kan sætte skub i det, at vi ved, hvad vi taler om rent konkret i kroner og øre.

Så vil jeg høre ministeren, om han kunne forestille sig i stedet for at vælte udgifterne over på andre at lave en garantiordning, der går ud på, at der skal noget ekstraordinært til, hvis vi skal påbyde løsninger på mere end 30.000 kr. Så kunne vi komme ud over vores debat om, hvem der skal betale for hvem, for det er i al fald urimeligt, at man ikke følger forurenere betalerprincippet. Omvendt har vi også stor forståelse for, at der kan være enkelte virksomheder og enkelte i det åbne land, som har meget vanskeligt ved at bære udgifterne, og vi vil ikke sende alle folk ind i byerne.

Med hensyn til at få spildevandet til at forurene mindre ved vi, at 25 pct. af vores offentligt ejede renseanlæg overskrider grænseværdierne. Det gør de bl.a. på grund af meget regnvand, der går i systemet. Det er godt, at man begynder at udvikle, og jeg synes, der her er et lille bidrag